

Teismo praktikos rinkinys

Byla C-300/10

Vítor Hugo Marques Almeida
prieš
Companhia de Seguros Fidelidade-Mundial SA ir kt.

(*Tribunal da Relação de Guimarães* prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimas — Direktyva 72/166/EEB — 3 straipsnio 1 dalis — Direktyva 84/5/EEB — 2 straipsnio 1 dalis — Direktyva 90/232/EEB — 1 straipsnis — Teisė į motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo mokamą žalos atlyginimą — Apdraustojo asmens civilinė atsakomybė — Nukentėjusiojo prisidėjimas prie patirtos žalos — Teisės į žalos atlyginimą apribojimas“

Santrauka – 2012 m. spalio 23 d. Teisingumo Teismo (didžioji kolegija) sprendimas

Teisės aktų derinimas — Automobilių valdytojų civilinės atsakomybės draudimas — Direktyvos 72/166, 84/5 ir 90/232 — Transporto priemonių eismo įvykiams taikomos civilinės atsakomybės sistemos nustatymas — Nacionalinės teisės normos, pagal kurias, jei dėl įvykio nekaltas nė vienas atitinkamos transporto priemonės vairuotojas, nukentėjusiajam nesuteikiama teisė į žalos atlyginimą arba tokia teisė apribojama — Leistinumai

(Tarybos direktyvos 72/166 3 straipsnio 1 dalis, Direktyvos 84/5 2 straipsnio 1 dalis ir Direktyvos 90/232 1 straipsnis)

Direktyvos 72/166 dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu ir privalomojo tokios atsakomybės draudimo įgyvendinimu, suderinimo 3 straipsnio 1 dalis, Antrosios direktyvos 84/5 dėl valstybių narių teisės aktų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, suderinimo 2 straipsnio 1 dalis ir Trečiosios direktyvos 90/232 dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su motorinių transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimu, suderinimo 1 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad pagal juos nedraudžiamos nacionalinės teisės nuostatos, kuriose dviejų transporto priemonių susidūrimo, dėl kurio vienos iš šių transporto priemonių keleivio sveikatai padaryta žala ir dėl kurio nekaltas nė vienas šių transporto priemonių vairuotojas, atveju numatyta galimybė apriboti apdraustųjų asmenų civilinę atsakomybę arba jos netaikyti.

Iš tikrųjų tokiomis nacionalinės teisės normomis, kuriomis siekiama tik nustatyti nukentėjusiojo teisę į žalos atlyginimą ir galimą tokios teisės apimtį, neribojama civilinės atsakomybės draudimo apsauga, kuri apdraustajam asmeniui užtikrinama pagal Sąjungos teisės normas.

Be to, nors nacionalinės teisės normose numatyta, kad jei nukentėjusysis savo kaltais veiksmais prisidėjo prie žalos atsiradimo ar padidėjimo, atsižvelgiant į kompetentingo teismo atliktą šių kaltų veiksmų sunkumo ir jų pasekmių vertinimą, jis gali netekti viso ar dalies žalos atlyginimo, šiomis

normomis savaimė nepanaikinama arba neproporcingai neapribojama šio nukentėjusiojo teisė į kelių eismo įvykyje dalyvavusios motorinės transporto priemonės valdytojo civilinės atsakomybės privalomojo draudimo mokamą žalos atlyginimą.

(žr. 28, 35–37, 39 punktus ir rezoliucinę dalį)